

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania "A. INWEST" R.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanego Z. A.
o wymiar składek na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2012 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 16 czerwca 2011 r. oddalił apelacje A. INWEST R. K. i A. INWEST S.C. R. K. i K. K. od wyroku oddalającego ich odwołania od decyzji pozwanego z 16 kwietnia 2010 r. i z 17 czerwca 2010 r. Potwierdził stanowisko pozwanego, że zainteresowany Z. A. podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na podstawie art. 9 ust. 4a ustawy z 13 października 1998 r. o ubezpieczeniu społecznym. Stwierdził, że przepis art. 9 ust. 5 tej ustawy nie miał zastosowania, gdyż nie pozbawia w żaden sposób znaczenia art. 9 ust. 4a, który jest jasny i nie budzi wątpliwości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. podano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na rozstrzygnięciu czy ze względu na budzące wątpliwości interpretacyjne wykluczających się dyspozycji zawartych w art. 9 ust. 4a oraz w art.

9 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, powinno stosować się w stosunku do osoby mającej ustalone prawo do emerytury – względnie renty – a pracującej na podstawie umowy zlecenia art. 9 ust. 5 czy też art. 9 ust. 4a tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej podstawa nie spełnia się jako przesłanka przedsądu.

Przed wszystkim nie jest istotnym zagadnieniem prawnym to co dotyczy wykładni prawa (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Są to odrębne podstawy przedsądu.

Po wtóre nie każda wątpliwość w zakresie wykładni prawa jest wystarczająca do stwierdzenia podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wskazane we wniosku wątpliwości nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa, która nie stanowi podstawy przedsądu.

Nieuprawnione jest założenie, że przepisy art. 9 ust. 4a i art. 9 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wykluczają się.

Zakres regulacji z art. 9 ust. 4a i z art. 9 ust. 5 nie jest tożsamy. Nie obejmuje tych samych podmiotów (ubezpieczonych). Art. 9 ust. 5 dotyczy tych, którzy dobrowolnie podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, natomiast art. 9 ust. 4a tych, którzy podlegają obowiązkowo takim ubezpieczeniom. Skoro ten ostatni przepis klarownie określa, że ubezpieczeniom obowiązkowym podlegają osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy, mające ustalone prawo do emerytury i renty, to oczywistym jest, że jest to regulacja odrębna i szczególna do art. 9 ust. 5, który nie może podmiotowo obejmować tych samych osób, czyli wymienionych w art. 9 ust. 4a, gdyż ta sama sytuacja (czyli podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom przez osobę pobierającą emeryturę, gdy pracuje na zlecenie), nie może być jednocześnie uregulowana w dwóch przepisach, przy tym z przeciwnymi skutkami - czyli podleganiu obowiązkowym albo dobrowolnym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Temporalne zestawienie wersji (treści) art. 9 ust. 5 i art. 9 ust. 4 ustawy jedynie potwierdza powyższe wnioski, jako że pierwotna treść art. 9 ust. 5 dotyczyła ubezpieczenia dobrowolnego lecz poza obowiązkowym z art. 9 ust. 4. Potem art. 9 ust. 5 nie zmieniał się, choć dodano przepis art. 9 ust. 4a o obowiązkowym ubezpieczeniu emerytów pracujących na zlecenie (z dniem 30 grudnia 1999 r. - Dz.U. Nr 110, poz. 1256). Art. 9 ust. 5 zmienił się dopiero wraz z dodaniem do ustawy art. 9 ust. 4c, jednak zmiana ta (Dz.U. 2005 r. Nr 169, poz. 1412) w ogóle nie ingerowała w poprzednią relację art. 9 ust. 4a i art. 9 ust. 5. Zatem ten ostatni przepis nadal nie jest sprzeczny z art. 9 ust. 4a. Innymi słowy niewymienienie ust. 4a w art. 9 ust. 5 nie oznacza, że regulacja z art. 9 ust. 4a jest bezprzedmiotowa. Konsekwentnie z art. 9 ust. 5 nie wynika norma przeciwna do tej z art. 9 ust. 4a.

Wskazana we wniosku kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego i nie wywołuje wątpliwości w wykładni w stopniu uzasadniającym podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.